"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ଏହା ହେଉଛି ତୁମର ବହୁତ ଅମୂଲ୍ୟ ଜନ୍ମ, ଏହି ଜନ୍ମରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଈଶ୍□ରୀୟ ସନ୍ତାନ ବୋଲାଉଥିବା ପିଲାମାନଙ୍କର ମୁଖ୍ୟ ଧାରଣା କ'ଣ ହୋଇଥିବ?

ଉତ୍ତର**:-** ସେମାନେ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ ବହୁତ ଖିରଖଣ୍ଡ ଭଳି ରହୁଥିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଥିବ, କେବେ ବି ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତିକ୍ତତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନେ ଓଲଟା-ସିଧା କଥାବାର୍ତ୍ତା କରନ୍ତି ଏବଂ ଲଢେଇ ଝଗଡା କରନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସେହିଭଳି ଅଭ୍ୟାସ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରି କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କର । ଗୀତା ଆଦି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଯାହା କିଛି ବି ଅଛି ସେ ସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶାସ୍ତ୍ର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛି । କେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି? ସୃଷ୍ଟିର ଅଥବା ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହା ପାଠପଢା ଅଟେ । ଏଥିରେ ସୃଷ୍ଟି ନାଟକର ଇତିହାସ ଏବଂ ଭୂଗୋଳ ରହିଛି ନା । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କୌଣସି ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ ପଢାଯାଏ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଏପରି ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ କହିବେ ନାହିଁ । ସାଧୁ ସନ୍ଥମାନେ ଶାସ୍ତ୍ର ପାଠ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ବାବା ତ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ପଢି ଶୁଣାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏଠାକୁ ଆସିଛ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ । ସେମାନେ (ଦେବତା) ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି କି ହେ ପତିତପାବନ ଆସ । ଏ କଥା ତ ଜାଣିଛ ଯେ ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ବାକି ତ ସମସ୍ତେ ଅପବିତ୍ର ମନୁଷ୍ୟ, ଯେଉଁମାନେ କି ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ଏବଂ ନିଜକୁ ପତିତ ମନେ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦେବତାମାନେ ପବିତ୍ର କିପରି ହେଲେ, ତାଙ୍କୁ କିଏ ପବିତ୍ର କରିଲା, ଏକଥା କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟମାତ୍ର ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା - ଏଥିରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଅଟେ, ସଂସ୍କାର ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ରହିଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଭଲ-ଅଥବା ଖରାପ ସଂସ୍କାର ସାଥିରେ ନେଇଯାଇଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । କିନ୍ତୁ ନିଜର ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଯେବେଠାରୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ସେବେଠାରୁ ଅନ୍ଧକାର ମାର୍ଗ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ସମସ୍ତେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଏଠାକୁ କାହା ପାଖକୁ ଆସିଛ? ଏହି (ବ୍ରହ୍ମା)ଙ୍କ ପାଖକୁ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ଏହା ହେଉଛି ଏହାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଶେଷ ଜନ୍ମ, ଏହା ପତିତ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ବହୁତ ଜନ୍ମ କ'ଣ? ତାହା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପ ହେଲା ପବିତ୍ର ଜନ୍ମ ଆଉ ଅଧାକଳ୍ପ ପତିତ ଜନ୍ମ । ତେଣୁ ଇଏ ମଧ୍ୟ ପତିତ ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ନିଜକୁ ଦେବତା ବା ଈଶ୍□ର କହୁନାହାଁନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଦେବତା ଥିଲେ ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ଦେବତାୟ ନମଃ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ଯିଏକି ପତିତ ଥିଲେ ତାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଶେଷରେ ସିଏ ପୁନର୍ବାର ପବିତ୍ର ହୋଇ ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ହେଲ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଏବଂ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ତାଙ୍କୁ ଦେବତା ବୋଲି କିଏ କହୁଛି? ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁହାଯାଉଛି, ଦେବତା ନୁହେଁ । ଇଏ ଯେତେବେଳେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଷ୍ଣୁ (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ) ହୋଇନାହାଁନ୍ତି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେବତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ଅଟ । ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଶୁଦ୍ରରୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁଣି ବ୍ରାହ୍ମଣରୁ ଦେବତା କରୁଛି । ଏହା ତୁମର ଅମୂଲ୍ୟ ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଯଦିଓ ଏଠାରେ କର୍ମ ଭୋଗ ମଧ୍ୟ ଭୋଗିବାକୁ ପଡୁଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଉଥାଅ । ଏହି ଅଭ୍ୟାସ ଥିଲେ ଯାଇ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଦେହଧାରୀ ଭାବିଲେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ବ୍ରାହ୍ମଣ ନୁହେଁ, ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମା ଶରୀର ସାଥିରେ ଥାଏ ସେତେବେଳେ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରୀୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୁଦ୍ର ଆଦି କୁହାଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏବେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର କଷ୍ଟ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଲା ସହଜଯୋଗ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ସହଜରୁ ସହଜ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । କାହାକୁ କାହାକୁ ବହୁତ କଠିନ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ ହେଉଛି । ବାରମ୍ବାର ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସି ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ସମୟ ତ ଲାଗିବ ନା । ଏପରି ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ କି ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ତୁମର ଅଚଳ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ରହିପାରିବ । ନା । କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇ ଗଲେ ପୁଣି ତ ଶରୀର ରହିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହାଲୁକା ହୋଇ ଶରୀରକୁ ତ୍ୟାଗ କରିଦେବ । ଅପବିତ୍ର ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ କି ଏହି ଦାଦା

(ବ୍ରହ୍ମାବାବା) କୌଣସି ଉଚ୍ଚ ସ୍ଥିତିରେ ପହଞ୍ଚି ଗଲେଣି । ଇଏ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ରହିବା ବଡ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍□ାରା ଓଲଟା-ସୋଲଟା କଥା କହିବା, ଲଢେଇ କରିବା, ଝଗଡା କରିବା ଇତ୍ୟାଦି ହୋଇଥାଏ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ, ଏହି ସ୍ମୃତି ରହିଲେ ଆତ୍ମାର କୌଣସି କ୍ଷତି ହେବ ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସିବା ଦ୍□ାରା ହିଁ ସବୁ ବିଗିଡି ଯାଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯେପରି ଦେବତାମାନେ କ୍ଷୀର ଖଣ୍ଡ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି । ସେହିଭଳି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ କେବେ ଲୁଣପାଣି ହେବାର ନାହିଁ । ମତଭେଦରେ ଆସିବାର ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଓଲଟା ସୋଲଟା କଥାବାର୍ତ୍ତା କରି ଲଢେଇ-ଝଗଡା କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଏଭଳି ଅଭ୍ୟାସ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ତ ତୁମକୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏହି ଶରୀର, ଏହି ଦୁନିଆ ପୁରୁଣା ତମଃପ୍ରଧାନ ଅଟେ । ଏହି ପୁରୁଣା ବସ୍ତୁ ସହିତ, ପୁରୁଣା ସମ୍ବନ୍ଧ ସହିତ ବିତୃଷ୍ଣା ଭାବ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଦେହ-ଅଭିମାନର କଥାକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ପାପ ଭସ୍ମ ହେବ । ଏମିତି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାରେ ଫେଲ ହୋଇଯାଇଥା'ନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇବାରେ ବହୁତ ପ୍ରବୀଣ ହୋଇଥାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଯୋଗ କରିବା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ବଡ କଠିନ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ବହୁତ ବଡ ପରୀକ୍ଷା ଅଟେ । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ଅଧାକଳ୍ପର ପୁରୁଣା ଭକ୍ତ ହୋଇଥିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଏହାକୁ ବୁଝିପାରିବେ । ଯେଉଁମାନେ ଡେରିରେ ଭକ୍ତି କରିଥିବେ ସେମାନେ ଏତେ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ବାବା ଏହି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି କହୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସୁଛି । ମୋର ଡ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟ ରହିଛି ଏବଂ ମୁଁ ଥରେ ମାତ୍ର ଆସୁଛି । ଏହା ସେହି ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ । ଲଢେଇ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ଏହି ଡ୍ରାମା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ହିଁ ଅଟେ । କଳିଯୁଗର ଆୟୁଷ ଏବେ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ଯଦି ହୁଏ ତେବେ କିଏ ଜାଣେ କ'ଣ ହୋଇଯିବ । ଲୋକମାନେ ତ କହୁଛନ୍ତି, ଯଦି ଭଗବାନ ବି ଆସିଯା'ନ୍ତି, ତେବେ ମଧ୍ୟ ଆମେ ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଧାର ଛାଡିବୁ ନାହିଁ । ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ଜଣାନାହିଁ ଯେ ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ କେଉଁ ଭଗବାନ ଆସିବେ । କେହି-କେହି ଭାବୁଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ-ଭଗବାନ ଆସିବେ । ଆଉ କିଛି ଦିନ ପରେ ତୁମର ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ସେଭଳି ଅବସ୍ଥା ରହିବା ଦରକାର । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ବହୁତ-ବହୁତ ସ୍ନେହଭାବ ରହିବା ଦରକାର । ତୁମେ ଈଶ୍□ରୀୟ ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ତୁମର ଈଶ୍□ରୀୟ ସେବାଧାରୀ ରୂପରେ ଗାୟନ ହେଉଛି । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ପତିତ ଭାରତକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହୋଇଛୁ । ବାବା, ଆମେ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ଆପଣଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଯୋଗବଳ ଦ୍□ାରା ନିଜର ବିକର୍ମ ବିନାଶ କରୁଛୁ । ଯୋଗବଳ ହିଁ ଶାନ୍ତିର ବଳ ଅଟେ । ଶାନ୍ତିର ବଳ ଏବଂ ବିଜ୍ଞାନର ବଳ ମଧ୍ୟରେ ରାତି ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମକୁ ବହୁତ-ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ଆରମ୍ଭ ସମୟରେ କେତେକ ସନ୍ତାନମାନେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଛନ୍ତି, ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବାର ପାର୍ଟ ବଜାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆଜି ସେମାନେ ନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ମାୟା ଖାଇଯାଇଛି । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ ନ ରହିବା ଦ୍□ାରା ମାୟା ଖାଇଯାଏ । ଯେପରି ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନ ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ନିୟମ ପ୍ରମାଣେ ପଢିବା ଦରକାର । ନଚେତ୍ ବହୁତ ବହୁତ କମ୍ ପଦ ପାଇବ ଏବଂ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭୋଗିବାକୁ ପଡିବ । ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ନା - ମୁଁ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପୀ ଅଟେ । ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗରେ) ତ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ନ ଥାଏ ତେଣୁ ବିକାରର ନାମ କିପରି ରହିପାରିବ! ତାହା ହେଉଛି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ ରାଜ୍ୟ । ତାହା ହେଲା ରାମରାଜ୍ୟ, ଏହା ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ତମଃପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନଙ୍କୁ ନିଜର ଅବସ୍ଥାର ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଦରକାର ଯେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ କେତେ ସମୟ ରହିପାରୁଛି? ଦୈବୀଗୁଣ କେତେ ଧାରଣ କରିଛି? ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ନିଜ ଭିତରକୁ ଦେଖିବା ଦରକାର ଯେ ମୋ ଭିତରେ କୌଣସି ଅବଗୁଣ ତ ନାହିଁ? ମୋର ଖାଦ୍ୟପେୟ କିପରି ଅଟେ? ସାରା ଦିନରେ କୌଣସି ଫାଲତୁ କଥା ବା ମିଛ କଥା କହୁନାହିଁ ତ? ଶରୀର ନିର୍ବାହ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ମିଛ କଥା କହିବାକୁ ପଡିଥାଏ ନା । ସେଥିପାଇଁ ଲୋକମାନେ ଧର୍ମାଉ (ଧର୍ମକାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ କିଛି ଧନ) ଦାନ କରି ଥା'ନ୍ତି ଯାହାଦ୍□ାରା ପାପ କିଛିଟା କମ୍ ହୋଇଯିବ । ଭଲ କର୍ମ କରିବା ଦ୍□ାରା ତାର ମଧ୍ୟ ଫଳ ମିଳିଥାଏ । କେହି ଯଦି ଡାକ୍ତରଖାନା ତିଆରି କରନ୍ତି ତେବେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ତମ ସ୍□ାସ୍ଥ୍ୟ ମିଳିଯିବ । ଯଦି କଲେଜ ଖୋଲିଥିବେ, ତେବେ ପରଜନ୍ମରେ ବହୁତ ଭଲ ପାଠ ପଢିବେ । କିନ୍ତୁ ପାପର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ କ'ଣ? ସେଥିପାଇଁ ପୁଣି ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ କରିବା ପାଇଁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି । ବାକି ଯେଉଁ ଧନ ଦାନ କରିଥା'ନ୍ତି ତାର ଫଳ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମରେ ମିଳିଯାଏ । ସେଥିରେ ପାପ କଟିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ତାହା ହେଲା ଧନର ଲେନ୍-ଦେନ୍, ଈଶ୍□ର ଅର୍ଥେ ଦେଲ, ଈଶ୍□ର ମଧ୍ୟ ତା'ର ପ୍ରତିଦାନ ସ୍□ରୂପରେ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଇଦେଲେ । ଏଠାରେ ତ ତୁମକୁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡିବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ପତିତ ଦୁନିଆରେ ରହି ପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ପରୋକ୍ଷ ଭାବରେ ଈଶ୍□ରଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଦାନ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏବେ ତ ଈଶ୍□ର କହୁଛନ୍ତି - ମୁଁ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଛି ତୁମକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ । ମୁଁ ତ ଦାତା ଅଟେ, ତୁମେ ମୋତେ ଦେଉଛ, ତା'ର ବଦଳରେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ଦେଉଛି । ମୁଁ କ'ଣ ମୋ ପାଖରେ ରଖିଦେବି! ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଘର ଇତ୍ୟାଦି ତିଆରି କରୁଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ନିଜ ପାଇଁ ବଡ ବଡ ମହଲ ଆଦି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଶିବବାବା ନିଜ ପାଇଁ ତ କିଛି ବି ତିଆରି କରୁନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏହା ବଦଳରେ ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ମିଳିବ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ସମ୍ମୁଖରେ ଦେବା-ନେବା କରୁଛ । ଯାହା ବି ଧନ ଦେଉଛ, ତାହା ତୁମର ହିଁ କାମରେ ଲାଗୁଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛି ଏବଂ ଏବେ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛି । ତାହା

ହେଲା ପରୋକ୍ଷ, ଏଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ଯାହା କିଛି ତୁମ ପାଖରେ ଅଛି, ସେଥିରେ ତୁମେ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲିଦିଅ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କର । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେବାକେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲୁଛି ନା । ପିଲାମାନେ ଦେଇଥିବା ଧନ ଦ୍□ାରା ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସହଯୋଗ ଦେଉଛି । ମୁଁ କ'ଣ ପଇସା ସାଥିରେ (ପରମଧାମରୁ) ନେଇ ଆସିଛି! ମୁଁ ତ ଆସି ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଏହାଙ୍କ (ବ୍ରହ୍ମା) ଦ୍□ାରା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରାଉଛି । ମୋତେ ତ ସ୍□ର୍ଗରେ ଆସିବାର ନାହିଁ । ଏ ସବୁ ହେଲା ତୁମପାଇଁ । ମୁଁ ତ ଅଭୋକ୍ତା ଅଟେ । ମୁଁ କିଛି ବି ଗ୍ରହଣ କରୁନାହିଁ । ଏପରି ବି କହୁନାହିଁ କି ପାଦ ତଳେ ପଡ । ମୁଁ ତ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ଅତି ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସେବକ ଅଟେ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଜାଣିଛ ସେ ହିଁ ମାତା-ପିତା, ବନ୍ଧୁ-ସଖା ସବୁ କିଛି ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସିଏ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ କେବେ କୌଣସି ଦେହଧାରୀ ଗୁରୁଙ୍କୁ ତ୍□ମେବ ମାତାଶ୍ଚ ପିତା (ତୁମେ ହିଁ ମାତା-ପିତା) ବୋଲି କହିବ ନାହିଁ । ଗୁରୁଙ୍କୁ ଗୁରୁ, ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷକ କହିବ । କିନ୍ତୁ ଏହାଙ୍କୁ ତ ମାତାପିତା ବୋଲି କହୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ହିଁ ଆସେ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ୧୨ ମାସ ପରେ ମୋର ଜୟନ୍ତୀ (ଜନ୍ମଦିନ) ପାଳନ କରିଥାଅ । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା କେବେ ଆସିଥିଲେ କ'ଣ କରିଥିଲେ ଏକଥା କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଜଣାନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ କାହାରିକୁ ଜଣାନାହିଁ କାରଣ ସେହି ଚିତ୍ରରୁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଉଡାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ତ କରି-କରାଇଲାବାଲା ଅଟନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍□ାରା କରାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ କିପରି ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରି ଦେଖାଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି କର । ପ୍ରଥମେ ତ ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ, ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର । ଯେପରି ଏହାଙ୍କର ଆତ୍ମା କହିଥାଏ କି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି । ବାବା ଯେପରି ସାଥୀରେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଯେ ଆମେ ନୂଆ-ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ତେଣୁ ଚାଲିଚଳନ, ଖାଦ୍ୟପେୟ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ବଦଳାଇବାକୁ ପଡିବ । ବିକାରକୁ ଛାଡିବାକୁ ହେବ । ସୁଧୁରିବାକୁ ତ ହେବ ନା । ଯେତେ ଯେତେ ସୁଧୁରିବ ଏବଂ ସୁଧୁରିଲା ପରେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିବ, ତେବେ ଉଚ୍ଚ କୁଳରେ ଜନ୍ମ ହେବ । କୁଳ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚ ନୀଚ ଥାଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ ଭଲ କୁଳ (କୁଟୁମ୍ବ) ଅଛନ୍ତି । ୪/୫ ଭାଇ ସମସ୍ତେ ଏକାଠି ରହିଲେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଝଗଡା ନ ଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ କି ଆମେ ଅମର ଲୋକକୁ ଯାଉଛୁ ଯେଉଁଠାରେ ଆମକୁ କାଳ ଖାଇପାରିବ ନାହିଁ, ସେଠାରେ ଭୟର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଦିନକୁ ଦିନ ଭୟ ବୃଦ୍ଧି ପାଇ ଚାଲିବ । ବାହାରକୁ ବାହାରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ପାଠପଢା କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ପଢିବେ । କେହି କେହି ତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରନ୍ତି ଏବଂ ପତ୍ର ମଧ୍ୟ ଲେଖିଥା'ନ୍ତି - ଏହି ପାଠପଢା ବହୁତ ଭଲ । ଏଭଳି ପିଲାମାନେ ବି ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବେ । ରାଜଧାନୀ ତ ସ୍ଥାପନ ହେବ ନା । ବାକି ଆଉ ଅଳ୍ପ ସମୟ ରହିଛି ।

ବାବା ସେହି ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ପିଲାମାନଙ୍କର ବହୁତ ବହୁତ ମହିମା କରିଥାନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ତୀବ୍ର ବେଗରେ ଦୌଡିଥା'ନ୍ତି । ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ଯୋଗବଳର କଥା । ଏହାଦ୍□ାରା ପୁରୁଣା ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ । କେହି-କେହି ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ପତ୍ର ଲେଖିଥା'ନ୍ତି - ବାବା ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ଏତେ ଘଣ୍ଟା ମନେ ପକାଉଛି । ତେଣୁ ବାବା ମଧ୍ୟ ବୁଝିନିଅନ୍ତି କି ଇଏ ବହୁତ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ଅଟନ୍ତି । ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ କରିବାକୁ ହେବ ନା, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କେବେ ବି ଲଢେଇ ଝଗଡା କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ତାହା ତ ପଶୁମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ । ଲଢେଇ-ଝଗଡା କରିବା ଏହା ତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଅଟେ । ଯାହାକି ବାବାଙ୍କର ନାମ ବଦନାମ କରିଦେଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ଯେ ସଦଗୁରୁଙ୍କ ନିନ୍ଦୁକ ଠାବ ପାଏ ନାହିଁ । ସାଧୁମାନେ ପୁଣି ନିଜ ପାଇଁ କହିଦେଇଛନ୍ତି, ତେଣୁ ମାତାମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ଭୟ କରିଥା'ନ୍ତି ଯେ କାଳେ ଅଭିଶାପ ଦେଇ ଦେବେ! ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ସେଥିପାଇଁ ସଚ୍ଚା ସଚ୍ଚା ଅମରକଥା ଶୁଣୁଛୁ । କହୁଛ ଆମେ ଏହି ପାଠଶାଳାକୁ ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛୁ । ଏ କଥା ଆଉ କୌଣସି ସତସଙ୍ଗରେ କହନ୍ତି ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ନିଜ ଘରକୁ ଯିବା । ଏଥିରେ ଯୋଗବଳର ପୁରୁଷାର୍ଥ ହିଁ ମୁଖ୍ୟ ଅଟେ । ଅଧାକଳ୍ପ ମନେ ପକାଇ ନାହୁଁ । ଏବେ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ହିଁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହା ହିଁ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି କୌଣସି ପାପ କର୍ମ କରିଲ ତେବେ ଶହେ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ମିଳିଯିବ । ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନିଜର ଉନ୍ନତି କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଦ୍□ାରା ପାଠପଢି ଓକିଲ କିମ୍ବା ଡାକ୍ତର ଆଦି ହୋଇଥାଏ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପଦ ତ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ ନା । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମକୁ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ତୁମେ ହେଉଛ ସର୍ବୋତ୍ତମ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳ ଭୂଷଣ, ସ୍□ଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ଶୁଣାଇଥିଲି । ଏବେ ପୁଣି ତୁମକୁ ଶୁଣାଉଛି । ତୁମେ ଏହାକୁ ଶୁଣିବା ଦ୍□ାରା ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛ । ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାୟତଃ ଲୋପ ହୋଇଯିବ । ବାକି ଏହି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ଆଚ୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜ ଭିତରେ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ - ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ କେତେ ସମୟ ରହୁଛି? ଦୈବୀଗୁଣକୁ କେତେ ଧାରଣ କରିଛି? ମୋ

ଭିତରେ କୌଣସି ଅବଗୁଣ ନାହିଁ ତ? ମୋର ଖାଦ୍ୟପେୟ, ଚାଲି-ଚଳନ ରାଜକୀୟ ଅର୍ଥାତ୍ ମର୍ଯ୍ୟାଦା ସମ୍ପନ୍ନ ଅଟେ? ବ୍ୟର୍ଥ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁନାହିଁ ତ? ମିଛକଥା କହୁ ନାହିଁ ତ?

(୨) ଯୋଗର ଚାର୍ଟକୁ ବଢାଇବା ପାଇଁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ - ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ । ଦେହ-ଅଭିମାନଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ସ୍ଥିତିକୁ ଅଚଳ କରିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ସମୟ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପାଞ୍ଚ ତତ୍□ ଏବଂ ପାଞ୍ଚ ବିକାରକୁ ନିଜର ସେବାଧାରୀ କରୁଥିବା ମାୟାଜିତ୍ ସ୍□ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ଭବ ।

ଯେପରି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବିଶ୍□ ମହାରାଜା ବା ବିଶ୍□ ମହାରାଣୀଙ୍କର ରାଜକୀୟ ପୋଷାକକୁ ପଛ ପଟୁ ଦାସ ଦାସୀମାନେ ଉଠାଇ ଧରିଥାଆନ୍ତି, ସେହିଭଳି ସଂଗମଯୁଗରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯେତେବେଳେ ମାୟାଜିତ୍ ସ୍□ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାଧି ରୂପୀ ପୋଷାକ ଦ୍□ାରା ସଜବାଜ ହୋଇ ରହିବ, ସେତେବେଳେ ଏହି ପାଞ୍ଚ ତତ୍□ ଏବଂ ପାଞ୍ଚ ବିକାର ତୁମର ଡ୍ରେସ୍‌କୁ ପଛ ପଟୁ ଉଠାଇ ଧରିବେ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଧୀନ ହୋଇ ଚାଲିବେ । ସେଥିପାଇଁ ଦୃଢ ସଂକଳ୍ପ ରୂପୀ ବେଲ୍ଟ ଦ୍□ାରା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଉପାଧି ରୂପୀ ଡ୍ରେସ୍‌କୁ ଟାଇଟ୍ କର, ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଡ୍ରେସ୍ ଏବଂ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଶୃଙ୍ଗାରର ଉପକରଣ ଦ୍□ାରା ସଜବାଜ ହୋଇ ଯଦି ବାବାଙ୍କ ସାଥୀରେ ରହିଥିବ, ତେବେ ଏହି ବିକାର ଗୁଡିକ ବା ପାଞ୍ଚତତ୍□ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ସହଯୋଗୀ ସେବାଧାରୀ ହୋଇଯିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯେଉଁ ସବୁ ଗୁଣଗୁଡିକୁ ବା ଶକ୍ତିଗୁଡିକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛ, ସେଗୁଡିକୁ ଅନୁଭବ କରିବାରେ ମଜ୍ଜିଯାଅ, କାରଣ ଅନୁଭବ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ କ୍ଷମତା ଅଟେ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***